

Ban cũng đồng ý. Sang rủ mọi người đi ăn phở ngoài tiệm Lan, nhưng mẹ chàng từ chối không đi. Vì thế, bữa ăn khao ra quân chỉ có ba người thanh niên.

Sau khi ăn, cả bọn kéo nhau đi xem movie cho đỡ sốt ruột vì chờ đợi đêm tối.

Mười giờ tối thứ bảy! Thực không gì bức mình bằng bỏ một buổi tối cần được nghỉ ngơi, để ra đứng rình rập ngoài trời đêm giá lạnh. Mọi người mặc áo ấm, đội mũ len, xỏ găng tay và thủ đèn bấm loại dài lăm lăm trên tay. Sang phục kích ở thùng thư để theo dõi vườn sau. Ban nấp trong lùm cây trước cửa nhà. Bình có nhiệm vụ gác trên lầu để bảo vệ mẹ ngủ trong phòng. Nếu kẻ gian mở cửa vào trong nhà, Sang sẽ nhảy xuống vườn, giữ ngay cửa sau, Ban chặn cửa trước, Bình gọi 911. Chỉ khi cảnh sát tới nơi, mọi người mới theo vào vì quân gian có thể có súng, nó sẽ bắn bừa bãi để thoát thân.

- Bác cứ đóng cửa nghỉ, dưới nhà đã có tụi con.

Lúc này đường phố vẫn còn nhiều xe cộ, nhất lại là đêm cuối tuần. Trên các vỉa hè thỉnh thoảng một vài người chạy bộ hoặc dẫn chó đi ngang qua. Sang chưa dám ngồi lên thùng thư, vì không muốn để người ta trông thấy. Tuy nhiên, qua khe hở của hàng giậu gỗ, chàng vẫn có thể nhìn vào được vườn sau. Tuy tổ chức cuộc rình rập này, nhưng Sang không nghĩ là kẻ kia dùng cửa...để vào nhà. Người đó...phải ở sẵn trong nhà...mở cửa family room ra hái hoa, rồi trở vào, sau đó mới bật alarm lên. Ai, ngoài bà cụ? Chẳng lẽ thế. Nhưng mẹ chàng có ý định gì mà làm chuyện này chứ? Không có câu trả lời. Lại bí!

Hơi lạnh đã thấm tới da thịt. Tiếng con trùng, tiếng dế gáy rả rích chung quanh. Sang leo lên ngồi trên thớt thùng chứa thư, mắt quan sát khắp khu vườn. Ánh đèn từ family room chiếu mờ mờ sáng một khoảng trước cửa. Góc vườn có cụm cẩm chướng thì tối om. Từ lúc này, trong đầu Sang, luôn luôn có câu hỏi: “Ai???” Sang để mắt nhiều tới cái cửa ra vườn. Chàng nghĩ, bất cứ ai cũng phải từ trong đó đi ra...vì cái cửa sau, từ bên ngoài không tài nào mở được, kể cả thợ chìa khóa.

Sang nhìn về phía ngoài cửa trước, nơi có Ban, cũng chưa có động tĩnh gì. Ngoài đường, đã hết người qua lại, xe cộ cũng thưa dần. Máy cây lớn che khuất đèn đường, nên nơi này rợp bóng tối, kẻ kia...cũng khó phát hiện ra bọn chàng.

Càng về khuya, Sang càng hồi hộp. Chàng banh mắt nhìn thấu bóng đêm. Một con mèo hoang vụt qua, mắt rực xanh làm Sang giật nảy mình, tìm đập thành thịch. Con vật phóng vào bóng đêm mất hút. Sang hút gió như một ám hiệu, cũng là để tự trấn tĩnh. Đằng kia, Ban cũng hút sáo đáp lại.

Bỗng Sang thấy cây cối trong vườn như có gió nổi, khiến cành lá lay động ào ào.. Trừ phía cửa family room có chút ánh đèn hắt ra, còn chung quanh đầy bóng tối. Chàng đưa mắt chăm chăm nhìn về phía cửa sau. Bất chợt như có hơi lạnh từ trong vườn tạt vào mặt, lạnh buốt. Sang hoảng hốt rời mắt khỏi vùng ánh sáng, thì vừa chợt nhận ra một bóng trắng mờ mờ lay động ở góc vườn...nơi có cụm cẩm chướng. Tim Sang đập như muốn vỡ ra...Ai kia, vào đây lúc nào...và đang làm gì...cắt hoa chăng? Nó? Nó đã xuất hiện

một cách vô cùng bất ngờ. Minh ngồi đây cả giờ, nó leo vào vườn sau lúc nào không hay. Mắt Sang mở căng như muốn rách ra, không chớp, theo dõi cái bóng trắng đang lung linh trước mặt. Ô, nó đã rời góc vườn...tiến về phía family room. Trong đầu Sang chợt có một câu hỏi: “Nó mở cửa sao đây?” Trong kia, giữa đêm tối chập chùng, bóng trắng đi nhanh một cách lạ lùng...người ta chạy cũng khó nhanh hơn. Sang hết sức chăm chú xem nó đi vào vùng ánh sáng từ đèn trong nhà hắt ra. “Nó sẽ ngừng lại để mở cửa...bằng cách nào...Mở cửa...mở cửa...làm sao???” Đầu óc đang quay cuồng những câu hỏi đó thì bóng kia vút tới...nhưng không ngừng để mở cửa. Mắt Sang như bị lóa lên, giống như vừa đụng trực tiếp vào ánh sáng mặt trời giữa trưa...Phản xạ tự nhiên, chàng vội đưa tay dụi mắt. Lúc nhìn lên, chàng không còn thấy gì hết. Bên trong nhà vẫn lặng yên. Máy báo động không hú lên như bọn Sang đã trù liệu nghĩa là Ban và Bình chưa hay biết chuyện vừa xảy ngoài vườn sau. Sang hốt hoảng quay về phía Ban, hét lên:

- Ban, vào nhà, vào nhà ngay...

Cái đèn bấm từ tay Sang, rớt xuống đất, khiến chàng nhớ là mình có đèn bấm mà không dùng đến để chiếu thẳng về phía “nó”. Bây giờ muộn rồi. Từ thùng chứa thư, Sang bám vào hàng rào gỗ, đu mình nhảy đại vào vườn. Chân chàng đạp mạnh xuống đất đau thốn lên tận háng. Sang nhồm dậy, khắp khểnh chạy về phía cửa sau. Nhưng, chàng chưa tới vùng ánh sáng trước cửa thì alarm trong nhà hú lên inh ỏi. Sang đập mạnh tay vào kính cửa. Từ trong Ban chạy lại mở cho chàng vào. Hai người chạy đến phòng

khách thì Bình cũng xuống tới nơi. Cả ba sửng sốt vì bông cẩm chướng đã được cắm vào bình để trên bàn. Trong lúc Ban tắt alarm, Sang chạy tới cửa trước, lại cửa sau kiểm soát chốt khóa, rồi nói lớn:

- Tôi thấy nó vào nhà...mình phải kiểm soát khắp nơi xem nó trốn ở đâu không.

Ban ngơ ngàng:

- Sao alarm không kêu mà đợi tới khi tôi vào...nó mới ré lên? Nó mở cửa sau bằng cách nào?

Sang ngơ người ra, không trả lời được câu hỏi của Ban...Nên đành cứ giục mọi người:

- Cứ kiểm soát nhà cái đã.

Căn nhà không lớn là bao, nên mười phút sau, khắp ngõ ngách đều đã được được kiểm soát...ba người ngồi xuống quanh bàn có bình hoa, nhìn đăm đăm vào bông cẩm chướng, ngây ra như tượng gỗ cả với nhau.

Sang phá vỡ sự yên lặng:

- “Nó” vào nhà...mà không cần mở cửa! “Nó” vào nhà mà alarm không hú! “Nó” là cái gì vậy?

Ban đứng bật dậy, chạy ra family room, ngồi xuống quan sát. Sang và Bình cùng tới. Những giọt máu đỏ chót...rơi rớt trên sàn gạch. Ban lại chăm vào một nơi, di hai ngón tay, khẽ nói:

- Đúng là máu! Lạ quá!

Mở cửa ra vườn sau, trên nền xi măng trước cửa, cũng vương vãi mấy giọt, đỏ lôm. Sang chỉ ra góc vườn bên phải, nói:

- Bắt đầu, tôi thấy một cái bóng trắng ở đằng đó...rồi nó đi mau như gió về phía này...tới đây, tôi như bị quáng mắt, nhưng cũng nhận được nó như một

làn khói vút qua cửa...đúng là vút qua cửa mà bên trong, alarm vẫn lặng ơ. Tôi chạy theo tới đây, chẳng còn thấy gì...rồi ông vào, alarm hú.

Ban nhú mày:

- Tại sao lại từ đó?

- Ở đó có cụm hoa cẩm chướng.

- À...Hình như ông cũng đã nói, tôi quên mất.

Ban nhìn ra vườn:

- Có thể...trong vườn cỏ kia cũng có máu...

Bình vô tình bật sáng đèn bấm trên tay, Ban quay lại, giục:

- Đi, mình ra đó xem.

Sang cầm lấy đèn bấm, dẫn đường.

Ban nói mau:

- Ấy, đi tránh ra không lại mất dấu...máu.

Dù không hiểu hết ý của Ban khi sợ mất dấu máu, Sang cũng đi chệch sang một bên.

Dưới ánh đèn, cụm cẩm chướng không có dấu gì đặc biệt, ngoài một cái cuống như vừa mới bị ngắt ra. Ban thở dài vì không tìm được gì ở đây. Sang thì hơi rùng mình khi nghĩ chính nơi này, vừa xảy ra một chuyện dị thường.

Bình bỗng ngồi xuống:

- Anh cho em mượn cái đèn.

Sang đưa ngay đèn cho em, rồi chàng và Ban đều ngồi xồm xuống bên Bình. Bình vạch cụm hoa ra...

- Trên một cái lá xanh, có dấu máu.

Ban reo lên:

- Mắt trai trẻ có khác. Có chuyện gì...rất đặc biệt ở chỗ này. Nghe ông kể, tôi vẫn nghi ngờ đôi mắt quáng của ông. Dấu vết này thì đúng như ông nói rồi.

Ba người yên lặng trở vào phòng khách. Có tiếng bà cụ gọi Bình trên lầu. Bình đi lên. Ban nhìn theo rồi nói:

- Chuyện đến nước này, cứ nói thật cho bác hay, rồi mình tính chuyện sắp tới.

Sang không biết Ban sẽ tính gì, nhưng với mẹ, chàng cũng định nói hết, nên gật đầu:

- Bà cụ cũng bạo lắm, không sợ gì đâu.

Khi mẹ Sang theo Bình xuống tới phòng khách, Ban cười vui vẻ, nói:

- Bác có gì cho tụi con ăn một chút thức khuya, đói quá!

Ban là chỗ thân tình, cụ coi như Sang, nên gật đầu:

- Mấy anh em ngồi đợi một chút sẽ có phở bò viên.

Sang nói để cụ khỏi thắc mắc:

- Chuyện cũng vẫn thế, để rồi con nói lại mẹ nghe.

Sang mang la de ra để mấy anh em uống, đợi phở. Ngày nay, ở chợ thực phẩm, có những thứ súp giúp nấu phở, mì rất là dễ dàng. Sang đi làm về khuya, nên cụ mua sẵn đủ thứ để nấu về đói bụng, chàng có thể tự nấu lấy để ăn.

Ban lấy thuốc hút. Sau khi suy nghĩ, anh mới dụi tắt thuốc chưa hết một nửa trong cái gạt tàn, rồi bàn:

- Sang này, tôi quen với mấy người cảnh sát, để mai mình sẽ tìm một anh...xem hắn có giúp gì được mình không. Chuyện này...tôi thấy không giản dị như lúc đầu mình nghĩ đâu. Người chuyên môn cũng khó hiểu nổi chuyện mình.

Sang thấy như vậy đúng ý mình, nên đồng ý ngay:

- Thế thì tốt. Nhưng tôi có gặp họ không?

- Để tôi gặp trước, xem họ có ý kiến gì không...sau đó ông sẽ tới.

Mẹ Sang và Bình đưa phở lên. Mùi thơm cũng nức cả nhà. Ban và Sang đều tạo không khí vui vẻ để bà cụ yên lòng. Mọi người quây quần ăn phở. Trong lúc vui, Sang cũng thuật qua chuyện vừa xảy ra, và nói mai sẽ gặp...cảnh sát để nhờ họ giúp khám phá ra sự thật.

Bà cụ ngồi xem mấy người ăn, nghe Sang nói, góp ý:

- Nhờ cảnh sát là phải...vì nhiều khi họ biết hơn mình. Nếu cùng quá thì mình dọn đi nơi khác là xong.

Sang tuy không đồng ý với mẹ, vì nếu con ma này nhấm vào gia đình mình...thì có đi đâu...nó cũng theo được tới đó. Nhưng chàng vẫn chiều theo ý mẹ, đáp xuôi:

- Vâng. Mai anh Ban với con lo chuyện này. Mẹ yên tâm...

Mọi người chia tay đi nghỉ lúc bốn giờ sáng. Ban không về, ngủ luôn tại nhà Sang.

Sáng hôm sau, mọi người thức giấc, trời đã gần trưa. Ngày chủ nhật được nghỉ, ai cũng muốn ngủ thêm, huống chi bọn Sang thức gần suốt đêm qua với nhiều căng thẳng.

Làm vệ sinh cá nhân xong, Ban đổi ý, nói với Sang:

- Thôi, để tranh thủ thời gian, ông cứ đi với tôi gặp họ...xem sao. Mình cứ nói thẳng câu chuyện...để họ tìm cách giúp.

Sang nói với mẹ trước khi đi. Bình thấy nhà có việc nên cũng ở lại với bà cụ.

Ban ngồi ngoài nhà khách, lấy sổ tay, gọi đi mấy nơi, cuối cùng, anh cũng tìm được một người. Ông này đã lớn tuổi, hôm nay được nghỉ ở nhà. Ban quen cảnh sát nhờ có một thời gian anh làm thông dịch viên ngoài tòa, nên nhiều lúc gặp gỡ với những người này, sau trở nên quen biết.

Ban bảo Sang lái xe, hai người tới thăm ông cảnh sát ở đường Vicente, gần bờ biển. Sau đó, đưa ông ta đến quán Lan ăn trưa, rồi nhân đó nói chuyện.

Giờ này quán chưa đông lắm, vì là ngày nghỉ, một hai giờ trưa mới là cao điểm. Thiên hạ còn đi mua sắm, đi coi hát bóng, ra chơi bãi biển, sau đó, bụng đói mới về đây ăn.

Ba người chiếm một chiếc bàn hơi khuất, ở phía trong để nói chuyện riêng cho kín đáo.. Sau khi ăn xong, tới lúc uống cà phê Ban mới trình bày câu chuyện cho ông Patrick nghe. Ông này lớn tuổi, nên không ồn ào vì câu chuyện, dù có lạ lùng chẳng nữa. Ông ngồi yên lặng nghe cho tới lời cuối cùng của Ban, rồi mới thông thả nói:

- Đúng ra, chuyện của quý ông như là không có thật, một chuyện ma. Trong tình thế này, quả thực cảnh sát cũng không biết phải làm gì...vì không có một thiệt hại vật chất nào đã xảy ra. Nhưng...tôi đã có giải pháp giúp các ông...

Ban nhìn ông cảnh sát, khuyến khích:

- Ông lo giùm đi...ngoài các ông ra, tôi biết chẳng ai giúp gì được cho bạn tôi cả.

Ông Patrick gật đầu:

- Cái "key" để chúng tôi có thể giúp các ông chính là những vết máu, nếu quả đó là máu thực còn ở hiện

trường. Cảnh sát có lý do mở một cuộc điều tra vì những vết máu đó có thể dẫn tới một vụ tấn công có thương tích hay một vụ sát nhân chẳng hạn.

Ngồi nghe ông Patrick nói, Sang thấy hơi thất vọng vì...làm sao tìm ra những chứng cứ như thế trong chuyện xảy ra tại nhà chàng, nó đầy tính chất lãng mạn hơn là một vụ án. Tuy nhiên, làm sao để cảnh sát dính vào nội vụ mới giải quyết được, ít nhất mình có thể tìm ra nguyên ủy câu chuyện.

Ông Patrick không nói gì thêm. Nhưng ông ta đồng ý theo về nhà với bọn Sang để tận mắt xem những gì có tại hiện trường.

Nửa giờ sau, ba người đã về tới phòng khách nhà Sang. Ban tiếp ông Patrick tại phòng khách, Sang lên nhà lấy hết mấy bông cẩm chướng xuống cho ông ta xem. Đúng là tay nghề, ông Patrick chăm chú xem từng cái hoa, để ý cả đến vết cắt ở cuống hoa, lắm bầm:

- Hoa bị ngắt bằng tay chứ không dùng dao nghĩa là...

Ban góp ý:

- Nghĩa là...máu chảy không phải vì bị đứt tay khi cắt hoa.

Ông Patrick gật đầu:

- Ông Ban nhận xét rất đúng. Vậy tại sao lại có máu rớt ra đây.

Ba người ra quan sát những giọt máu còn đọng trên sàn đá hoa. Ông Patrick cũng thử như Ban, nhưng sau đó, lại đưa lên mũi ngửi, rồi cau mày:

- Có lẽ là máu thực.

Ông ta đứng lên, nói:

- Ông Sang cho mượn một con dao nhỏ, lưỡi càn mỏng càn tốt và một miếng kính loại nào cũng được.

Sang đi kiếm mấy thứ này. Dao thì dễ, con dao mẹ chàng vẫn dùng để chế rau muống là đúng ý ông ta rồi. Còn miếng kính? Tìm mãi, chẳng thấy đâu có. Cuối cùng, Sang nhớ ra chiếc kính cận cũ của mẹ chàng, đã bỏ đi, bà cụ đã làm thêm hai ba lần kính nữa...vì độ mắt tăng theo tuổi già. Sang gỡ ra một mắt, rửa và dùng giấy lau thực khô.

Ông Patrick nhận hai vật ông cần, rồi ngồi xuống, lấy lưỡi dao quét mấy giọt máu trên mặt sàn nhà, gạt lên miếng kính, rồi trả lại dao. Ông đứng lên vừa chỉ vào cái mắt kính có đựng mẫu máu, vừa giải thích:

- Tôi về sở nhờ thử cái này nếu là máu thực, tôi sẽ viết báo cáo để xin mở cuộc điều tra.

Sang và Ban đưa ông ta ra ngoài vườn, tới cụm cẩm chướng, vạch chỗ lá có dính máu cho ông xem. Ông Patrick gật đầu, chỉ xuống cỏ:

- Có thể cả dưới cỏ nữa...mình không thấy...nhưng sẽ có cách. Các ông cứ để nguyên mọi vật như cũ...

Sang thắc mắc điều mà ông Patrick chưa hề nói tới:

- Ông Patrick, chính mắt tôi thấy “nó” đi qua cửa kính kia...

Ông nhìn theo tay chỉ của Sang, nhưng lắc đầu:

- Tùy ông nghĩ “nó” là người hay ma, nhưng chúng tôi chỉ biết điều tra sự thật...và không mấy quan tâm về sự huyền hoặc của câu chuyện.

Ban nắm tay Sang, nói:

- Ông nói phải, mình nên tạm gạt ra ngoài...những chuyện hoang đường.